

Sygn. akt I CSK 478/20

POSTANOWIENIE

Dnia 29 stycznia 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Kozłowska

w sprawie z powództwa M. D.

przeciwko (...) Bank S.A. w W.

o ustalenie,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 29 stycznia 2021 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powódki

od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 23 lutego 2018 r., sygn. akt VI ACa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Ta regulacja przesądza, że orzeczenie w przedmiocie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania zapada tylko po uprzednim dokonaniu oceny istnienia przyczyn określonych w powołanym przepisie, tylko one bowiem i ich uzasadnienie mogą być

przedmiotem tzw. „przedsądu” i decydują o jego wyniku. Jednocześnie przypomnieć trzeba, że Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i jego rolą nie jest korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa w każdej indywidualnej sprawie.

Skarżąca we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powołała przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 1, 2 i 4 k.p.c.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Powołanie się na przesłankę występowania zagadnienia prawnego wymaga sformułowania tego zagadnienia i przytoczenia w jego uzasadnieniu wyczerpującej argumentacji prawnej wskazującej na rzeczywiste istnienie takiego zagadnienia. Skarżąca nie sformułowała żadnego zagadnienia, stąd też nie jest jasne, o jakie zagadnienie prawne chodziło skarżącej. Uwagi skarżącej koncentrują się na kwestionowaniu przyjęcia przez sądy braku jej interesu prawnego w żądaniu: „przeprowadzenia kontroli incydentalnej umowy kredytowej zawartej między stronami i uznaniu postanowień tej umowy za niedozwolone i w konsekwencji niewiążące w stosunku do powoda”. Obszerny wywód, z którego wynika, że skarżąca nie zgadza się ze stanowiskiem Sądu stwierdzającego brak interesu prawnego w domaganiu się takiego ustalenia nie daje podstawy do przyjęcia, że art. 189 k.p.c. wymaga wykładni, ponieważ wywołuje wątpliwości i rozbieżności w orzecznictwie. Powołany przepis był wielokrotnie poddawany przez Sąd Najwyższy wykładni i skarżąca nie wykazała, że zachodzi potrzeba uzyskania kolejnej wypowiedzi Sądu Najwyższego w tej materii.

Brak jakichkolwiek podstaw do przyjęcia, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Skarżąca dokonała zmiany żądania w postępowaniu apelacyjnym, co jest niedopuszczalne (art. 383 k.p.c.), pomija też, że sąd orzeka wg stanu na dzień zamknięcia rozprawy, a nie wniesienia pozwu (art. 316 k.p.c.), nie dostrzega, że ponieważ podstawą skargi kasacyjnej nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub oceny dowodów (art. 398³ § 3 k.p.c.) tym samym niedopuszczalne jest oparcie wniosku o przyjęciu skargi kasacyjnej do rozpoznania na zarzutach wadliwej oceny dowodów. Głębokie niezadowolenie z treści rozstrzygnięcia, jakkolwiek może z tego powodu prowadzić do krytycznych

uwag o działalności sądów w ogólności, nie jednak nie daje podstaw do przyjęcia nieważności postępowania.

Z braku przesłanek przewidzianych w art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

jw